

Jónás Tamás

Láger

Úgy hisszük, az erdő
nem költöző család,
néma szeretetből
érnek össze a fák,
a gallyak, mint kezek,
alvó pár az ágyban,
s hogy szeretkezzenek,
zöldülnek a nyárral.

Pedig a harcuk önző,
fényért növekszenek.
Rozsdásak a mennytől
a földbe vert szegek.
Ijesztő a földszint,
mert érzik, ami rág.
Figyel a pusztulás, mint
penész a mohát.

Sanzon

Gyufafüstre is rögtön ébred.
Halála is csak ösztönélet.
Pocakot növeszt szerelemre.
Simogat, pedig verekedne.

Felülír mindent, görnyed hétrét,
dadog, de úgy, hogy félreértsék.
Odaveszik az értelembe:
valahogy van, de mégse lenne.

Követelőzik, ámde néma,
szavakat alkot tartalékba.
Beleremeg a hallgatásba:
egek urának balga társa.

Elvetemült, az elve meddő:
ami vetül, az elvetendő.

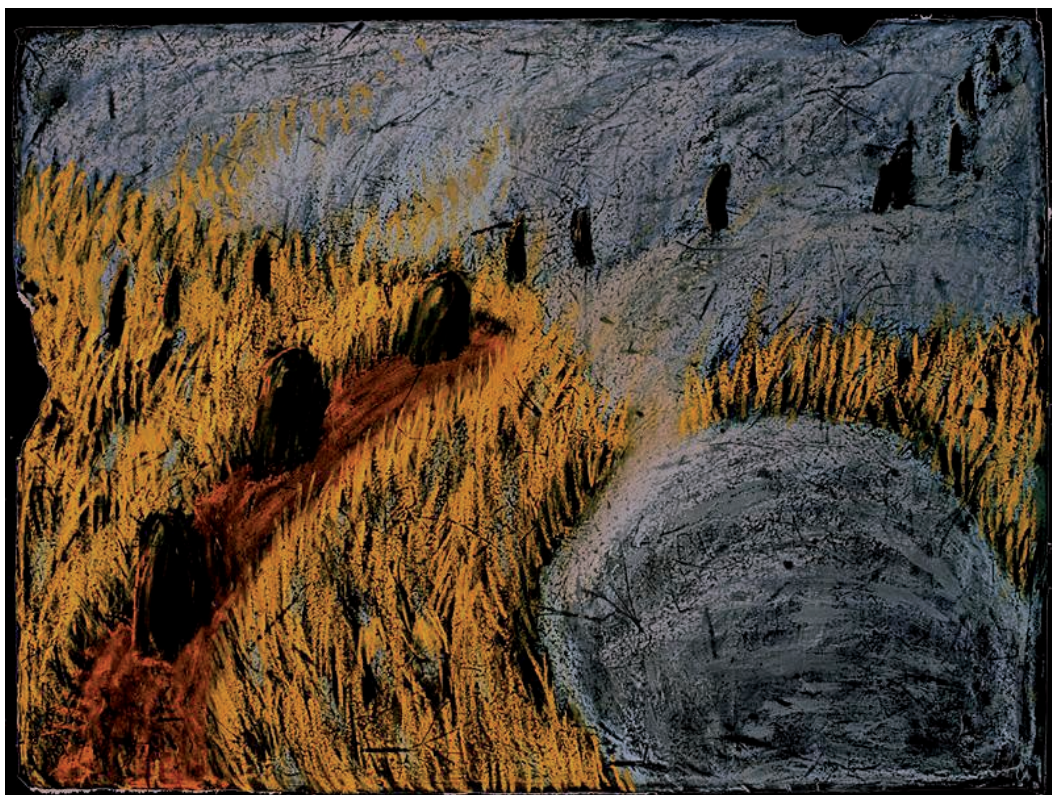
Fless

A kút mélyén a csend.
A csobbanás után.
Csak nézed, odafent
lenéznek rád talán.
De csak az üres ég
ezüst forintosa,
csillog, nem ez a vég,
és nincsen út haza.
Ha kútba dobnak, és
te kisgyerek vagy épp,
erős a késztetés,
hogy úgy gondold, de szép.
A horzsolásokat,
mint más az ékszerét,
hordod, mert megmutat,
mint esztendőt a rét.

Csak szavak

Az a hangtalan kolomp vagy vasgolyó,
ami a gyomrod fölött, de nyilván a pumpa
aljában húzza a tested a földre, s ami
néha mégis megkondul vagy kitüremkedik,
ugyanúgy, mint a gombóc a torokban, izmok
összerándulásával, térrel, vérrel nem
magyarázható. Hiába világítanak át bármilyen
sugárral, csak te tudod kimutatni, árulkodni
róla szavakkal, testtartással (általában

könnyekkel nem, mert feloldják, mint kristálycukrot a víz), a legjobb, ha hangosan kimondod: hiányzol, bele a semmibe, ő úgyse hallja, jobb, ha nem tud róla, neki legyen meg a jelen önfeledtsége, amíg te aggódva őrködsz távolságotokon, mint lehunyt szemű, de mindent érző, hívó ember a hiányban terpeszkedő Istenen.

Varga Patricia Minerva: A fekete bojtár számkivetettsége 4 (sorozat, olaj, vászon)